Я розповім не все, лише дещицю,
На все й про все часу в мене не буде...
Я був зачатий в грісі, як годиться, —
В поту і нервах ночі після шлюбу.

Я знав, що, віддалившись від Землі,
Чи вище, ми — жорстокі та суворі.
Я йшов спокійно прямо в королі,
Бо знав себе спадковим принцем крові.

Я знав — все буде так, як хочу я,
Бо не бував у скрути у полоні.
Мої по школі друзі та мечах
Мені служили, як батьки — короні.

Не думав теж над тим, що я скажу,
Кидав гіркі слова щораз на вітер.
Та вірили мені, як ватажку
Високопоставлені всі діти.

Лякалась часто нас нічна сторожа,
Як віспою часи хворіли нами.
Я м'ясо їв з ножа, спав на кожах,
І вчив коня свойого стременами.

Я знав, що мені скажуть: "Йди, царюй!"
І підлабузників почую спів,
І я п'янів від золочених збруй,
Терплячий до насильства книг та слів.

Я посміхатись вмів лише губами,
А таємний погляд, злий від горя,
Щораз вдягав холодними словами
Мойого блазня: "Амінь, мій Йорик!"

Відкинув я до полювань азарт,
І зненавидів теж хортів та гончих.
Я від підранка гнав коня назад,
Бив пугою загоничів та ловчих.

Я бачив — наші ігри з кожним днем
Походили все більше на безчинство.
Його ночами спалював вогнем
І відмивався від денного свинства.

Я прозрівав щоденно і у всьому,
Та проґавив підступні інтриги.
Зненавидів цей світ, людей у ньому —
Теж. І я занурився у книги.

До знань мій мозок жадний, мов павук,
Все осягав: рух, спокій і причини,
Та нема сенсу в думці чи наук,
Як не цінуються вони в Вітчизні.

Дитинства друзів більше не почути,
Нитка Аріадни стала схемою.
Для мене думка "Бути чи не бути",
Була нерозв'язною дилемою.

Однак хлюпоче вічне море бід.
А палець знайде в небо попадання,
Відсіявши оманливий одвіт
Від казуїстичного питання.

Чув поклик предків через тихий гул,
Пішов на нього — сумніви із тилу.
Та роздумів тягар наверх тягнув,
А крила плоті, навпаки, в могилу.

У сплав крихкий спаяли мене дні
Розчарувань, вагань, підозри, злості.
Я кров пролив, як всі, і як вони,
Та не зумів відмовитись від помсти.

Мій спалах перед смертю — це провал.
Офеліє! Я тліну не приймаю.
Та вбивством я уже себе зрівняв
Із тим, з ким разом в землю я лягаю.

Я, Гамлет, я насильство зневажав,
Але на Датську наплював корону,
Та в їх очах — за трон горлянку рвав
І убивав суперника по трону.

А геніальний сплеск — то море бід,
І смерть в народженні живе чеканням.
А ми шукаєм каверзний одвіт,
Не знаючи потрібного питання.

© Микола Попов. Переклад, 2009